

hunkeren

Ik wou er altijd al een hebben, als kind al, maar ik kreeg er geen. Keesje van Doremalen drie huizen verder had er een, zo'n snotmenneke dat vast niet wist wat ie ermee moest doen. Hij wel, ik niet. Zo duur waren ze nou ook weer niet, dus waarom ik er alsmaar, nooit, geen kreeg ... ik begreep er niks

van. En nog niet. Zagen ze dan niet dat het ding voor mij gemaakt was? Dat ik er een beter kind van zou worden, nooit meer zou zeuren, altijd op tijd naar bed zou gaan. Nee, ze zagen het niet.

Maar ik heb er een. Sinds een jaar of wat. Je kunt er ook mee bellen. En appen en mailen en internetten en foto's maken. Maar de belangrijkste functie is die van transistorradio. De afmeting van mijn telefoon - zoals sommigen het ding noemen - is haast hetzelfde als die van het apparaatje waar ik destijds naar hunkerde, pakweg 10 bij 15 centimeter. Enige verschil is dat die van nu een stuk platter is. O ja, nog een, kon je vroeger met moeite een paar zenders uit het ruis distilleren, nu ontvang ik kristalhelder de barokzender van Bora Bora in de Stille Zuidzee. Maar wat had ik dat graag gedaan, 's avonds, verstopt onder de deken, de wereld afstruinen naar mooie muziek. Voorzichtig draaien langs de streepjes, een millimeter naar links of rechts, onbekende oorden binnenhalen die mij voerden naar einders waarop ik mijn jeugdige verlangens kon projecteren.

Ik stop mijn hoofd niet meer onder de deken, ik heb wat van die oorden bekeken en einders gezien en ben vele boeken met kennis en muzikale ontwikkeling verder. Maar nog steeds gaat er weinig boven een nachtelijk contact met muziek die even alleen voor mij lijkt te klinken, zacht, dromerig, mij loskoppeland van mezelf, meevoerend naar plekken waar er niets tussen mijzelf en mijn dromen staat.